

[Voigt.]

sen vil jeg sige, at det er for mig at se meget værre end de kristelige kuk-kuk-plan.

Det er den slags, folk af hr. Kjeld Olesens type tror at de skal sige for at virke folkelige og forståelige – folk, som tror, at de kan tage patent på samfundsudviklingen.

En anden ting, som socialdemokraterne gerne står og siger, er, at de vil hjælpe pensionisterne. Det har de sagt gang på gang, men hvad er kendsgerningen? Den 28. maj stemte socialdemokratiet nej til, at vi skulle have en forbedret folkepension. Landets folkepensionister kan altså takke socialdemokratiet for, at de stadig væk ikke kan få en fornuftig pension.

Statsministeren har sagt: vi må tage denne kamp med fremskridtspartiet. Det er vi taknemlige for. Vi synes, det er fair af statsministeren, at han nu vil møde os mand til mand, ansigt til ansigt med vælgerne, i stedet for at klandre os i smæderomaner. Lad mig derfor sige til statsministeren, selv om han ikke er i salen, og lad mig også sige til de øvrige ministre, til den socialdemokratiske folketingsgruppe og til socialdemokrater ud over det ganske land: vi i fremskridtspartiet glæder os som vanvittige til at møde jer ude omkring i landet og på arbejdspladserne, hvis ellers de socialdemokratiske tillidsmænd vil give os adgang dertil. Derude omkring i landet og på arbejdspladserne vil vi afdække socialdemokratiets hjælpeløshed, hykleri og politiske nøgenhed, således at de vil stå til stor moro for hele den danske befolkning.

Brusvang (CD):

Jeg vil gerne for CD gøre nogle bemærkninger om to spørgsmål; det ene er spørgsmålet om udvalgsbesættelsen, og det andet er spørgsmålet om de igangværende forsvarsforligshandlinger.

Om det første dette, at jeg tror, man ude omkring har haft lidt vanskeligt ved at forstå, hvad det egentlig var, vi brugte 36 timer til, eller noget i den retning. Man har lidt vanskeligt ved at forstå, at det virkelig kunne være så betydningsfuldt. Og når man ser pressen, ja, så må man også som gammel politimand erkende, at det sete afhænger af øjet, der ser, og to vidner, der oplever den samme begivenhed, har en vidt forskellig fremstilling af, hvad det egentlig var, der skete.

Lad mig nævne et par eksempler til illustration. Lad mig nævne, at et blad som B.T. på en

meget venlig måde, men i øvrigt også på en neutral måde, har givet en fremstilling af, hvad der passerede. Og et blad som Information har gort det samme. Lad mig heroverfor også nævne, at et blad som Jyllands-Posten af en eller anden helt uforståelig grund totalt har misforstået, hvad det egentlig var, der foregik, og i øvrigt kun har antydninger af det resultat, man nåede frem til. Jeg nævner disse ting for at illustrere, at det er nødvendigt at søge her at trække den problemstilling op, vi står over for, og betydningen af det resultat, vi nåede til. Der er, tror jeg, sket misforståelser og fejl i begge lejre. Jeg skal ikke forsøge at udmale, i hvilken lejr fejlen og misforståelserne har været størst.

Der blev indgået et særligt valgforbund, som socialdemokratiet stiftede med de radikale, med hr. Lembourn og med hr. Berglund, og det fik en virkning for det valgforbund, som centrum-demokraterne var med i sammen med venstre, fremskridtspartiet og kristeligt folkeparti. Det valgforbund stod nemlig over for et nyt problem, efter at det konservative folkeparti havde meldt sig som interesseret, da det konservative folkeparti med sine 9 mandater jo ikke havde nok til at bære sig selv. Selvfølgelig var de, der var i dette valgforbund bestående af 4 partier, principielt positivt indstillet over for en fornuftig samordning med det konservative folkeparti. Nu viste det sig altså bare, at kabalen ikke kunne gå op, uden at CD, kristeligt folkeparti eller de konservative blev ramt på en eller anden måde. Dette resultat foreholdt vi socialdemokratiet, de radikale, venstre og regeringen og sagde: det er uacceptabelt, hvis der i den anden lejr foretages sådanne dispositioner, at to augustforligspartier, her altså CD og kristeligt folkeparti, bliver sat i den situation, at de ikke kan blive repræsenteret i en række udvalg, og det er i og for sig lige så uacceptabelt, at et tredje parti, det konservative folkeparti, som har været aftaleparti og støtteparti i den forbindelse, skulle komme i en tilsvarende situation.

Derfor var det ikke en bøn, der blev rettet til socialdemokratiet om at afgive nogle af de pladser, man havde fået ekstra ved sit særlige valgforbund, men det var en understregning over for socialdemokratiet af, at det var den eneste rimelige løsning, hvis der skulle være mening i det samarbejde, som vi i øvrigt havde omkring augustforliget. Det er også årsagen til, at mit partis ordfører for lidt siden sagde, at han syntes ikke, han skyldte socialdemokratiet